

— и тя бѣше тамъ. Тя ни разправяше нѣщо за дѣдо Йовко, какъ се удавилъ, сиромаша, въ улея на воденицата, дето билъ воденичаръ. Приказваше ни тя, ние я слушахме, запитвахме я това-онова . . . кога, токо долетѣ Неновичиното момиче. Неновичини седятъ самѣ до насъ. Токо долетѣ запѣхтѣно.

— Стрино Братоице, каже, стрино Братоице! Скоро ела, че те дирятъ! Дошълъ е, каже, единъ царски човѣкъ, единъ голѣмецъ. Азъ носѣхъ дрехитѣ отъ рѣката, а той влизаше въ вашия дворъ. „Тукъ ли е, пита, баба ти Братоица?“ — „Азъ сега ще я викна“, рекохъ, па оставихъ на вратника дрехитѣ, и припнахъ да ти обадя.

— Боже мой, че кой ли ще да е тоя голѣмецъ и за какво ли ще да ме дири? си думамъ уплашена и трѣгнахъ по-скоро къмъ дома. Женитѣ ми викаха да седя, та момичето да иде да пита, за какво му съмъ — да не би да е нѣщо за лошо. Тѣ ми викаха, ала азъ ги не послушахъ: не можехъ да търпя да не видя по-скоро за какво е това дирене.

На пѣтя, тамъ при насъ, срѣща ме кака Дона, наша комшийка. „Момчето ти, невѣсто Братоице! Златко! Той е! Като голѣмецъ е облѣченъ“.

Като каза тя: „Златко, момчето ти“, азъ токо изтрѣпнахъ, па не чакахъ повече да ми говори, ами се спуснахъ къмъ вратника като луда. А сърцето ми тупа, тупа, та не може да се побере.

На двора имаше два коня. Единъ човѣкъ, такъвъ като кириджия, ги разтоваряше. А на пезула седѣше той, голѣмеца.

Щомъ го зърнахъ и познахъ го. Ей ги бащинитѣ му очи, бащиния му погледъ! . . . И не знамъ вече, какво съмъ правила после и какво съмъ го-